

Arrest

nr. 73 035 van 11 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 24 november 2010 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf zonder voorwerp is verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. PAUWELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 augustus 2003 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 6 november 2003 neemt de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 8 januari 2004 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 22 december 2004 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 12 februari 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 6 juni 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 21 september 2009 legt verzoeker een verklaring af van wettelijke samenwoning met L.B. Op 21 oktober 2009 dient verzoeker een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie als partner van een duurzame relatie.

Op 26 november 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 15 april 2010 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart in functie van de aanvraag gezinshereniging.

Op 24 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf zonder voorwerp wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 14 juli 2011. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering als volgt luidt:

“Naar aanleiding van de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 02.12.2009 door (de advocaat van) betrokkene/n, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek zonder voorwerp is geworden.

Reden:

Op 11.08.2010 werd door de Dienst Humanitaire Regularisaties van de Dienst Vreemdelingenzaken een brief naar de advocaat van betrokkene verzonden. Deze brief verduidelijkt:

Ik heb de eer u mede te delen dat uw cliënt op datum van 15.04.2010 in het bezit gesteld werd van een F-kaart, afgegeven in het kader van een aanvraag gezinshereniging.

Evenwel is er bij onze diensten nog een aanvraag om machtiging tot verblijf van 26.11.2009 in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, hangende. Indien uw cliënt wenst dat dit onderzoek verder gezet wordt, dient de Dienst Vreemdelingenzaken hiervan schriftelijk op de hoogte gesteld te worden. Dit binnen een termijn van dertig dagen. Indien wij binnen deze vooropgestelde termijn geen antwoord mogen ontvangen, wordt de aanvraag als 'zonder voorwerp' beschouwd.

Tot op heden werd door (de advocaat van) betrokkene geen schriftelijk antwoord overgemaakt aan onze diensten, bijgevolg wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf zonder voorwerp.

Er dient hem een afschrift van deze brief overhandigd te worden nadat hij voor kennisname heeft getekend. Een afschrift dient aan onze diensten te worden teruggestuurd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 9bis en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en van de omzendbrief van 21 juni 2007.

Verzoeker wijst op het verschil in verblijfsrecht naar aanleiding van de gezinshereniging en deze naar aanleiding van het verzoek tot verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Beide verzoeken en/of beslissingen hebben niet hetzelfde voorwerp en niet dezelfde rechtsgrond. Verzoeker begrijpt niet op basis van welke feitelijke en juridische gegevens de bestreden beslissing is genomen. Verzoeker heeft noch uitdrukkelijk noch stilzwijgend afstand gedaan van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf en werd niet tijdig in kennis gesteld van mogelijke vragen betreffende de voortgang van de procedure. Hij betwist formeel in kennis te zijn gesteld van de te volgen formaliteiten in verband met het verderzetten van de 9bis-aanvraag. De bestreden beslissing laat niet toe te begrijpen waarom zijn verzoek om verblijfsmachtiging zonder voorwerp is verklaard, zo betoogt verzoeker. De loutere verwijzing naar de afgifte van de F-kaart is niet afdoende. De te volgen procedure bij de behandeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt beschreven in de omzendbrief van 21 juni 2007 waaruit blijkt dat de gemachtigde een beslissing tot onontvankelijkheid, ontvankelijkheid

doch ongegrondheid en ontvankelijkheid en gegrondheid kan nemen. *In casu* is afgeweken van deze gang van zaken. De gemachtigde heeft onzorgvuldig gehandeld door een beslissing te nemen zonder rekening te houden met alle elementen van de zaak.

2.2 In de nota met opmerkingen zet verweerder het volgende uiteen:

"In zijn enig middel werpt verzoeker een schending op van:

- artikel 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen*
- artikel 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980*
- het zorgvuldigheidsbeginsel*
- punt II C 2 en II E 2 van de Omzendbrief van 21.06.2007.*

Betreffende de voorgehouden schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en art. 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (Rv.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996,698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: Rv.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998,693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis zonder voorwerp wordt verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Verder merkt de verwerende partij op dat verzoeker niet dienstig een schending van punt II C 2 en II E 2 van de Omzendbrief van 21.06.2007 kan opwerpen:

"In zoverre de schending wordt aangevoerd van een omzendbrief stelt de Raad vast dat de omzendbrieven aan administratieve overheden gericht zijn, richtsnoeren bevatten nopens de interpretatie en de toepassing van de bestaande wetten en geen enkel bindend karakter hebben, ongeacht of zij bekendgemaakt zijn of niet. Een eventuele niet naleving van de onderrichtingen vevat in voormelde omzendbrieven kan niet tot de onwettigheid van het bestreden besluit leiden (Rv.St. nr.160.736 van 28 juni 2006)."

In antwoord op verzoekers concrete kritiek laat de verwerende partij nog gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht heeft besloten dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis zonder voorwerp dient te worden beschouwd.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

In casu heeft verzoeker op 26.11.2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis ingediend.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft evenwel vastgesteld dat verzoeker op 15.04.2010 in het bezit werd gesteld van een F-kaart en aldus over een verblijfsrecht beschikt.

Gelet op het feit dat verzoeker in het bezit is van een F-kaart heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid per brief dd. 27.09.2010 aan verzoekers advocaat gevraagd om mede te delen of hij al dan niet wenst dat het onderzoek van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis verder wordt gezet.

In voormeld schrijven werd uitdrukkelijk meegedeeld dat de aanvraag zonder voorwerp zou worden beschouwd bij gebreke aan schriftelijk antwoord van verzoeker(s) advocaat binnen een termijn van dertig dagen.

Verzoeker noch zijn advocaat heeft binnen 30 dagen aan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld dat hij wenst dat het onderzoek van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis wordt verder gezet.

Het is aldus kennelijk verzoeker die onzorgvuldig heeft gehandeld.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op 24.11.2010 geheel terecht een beslissing genomen waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis zonder voorwerp wordt beschouwd.

Dat de afgifte van de F-kaart gebeurd is op basis van een andere rechtsgrond dan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kan aan het voorgaande geen afbreuk doen.

Ook verzoekers kritiek als zou hij onmiddellijk geconfronteerd worden met een afwijzende beslissing zonder voorafgaandelijk in kennis te zijn gesteld van de te volgen formaliteiten is niet ernstig.

Zoals hierboven reeds werd uiteengezet - en zoals duidelijk blijkt uit de stukken van het administratief dossier - werd verzoekers advocaat voorafgaandelijk wel degelijk verzocht om zijn wens om de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis verder te onderzoeken binnen de dertig dagen schriftelijk ter kennis te brengen.

In de bestreden beslissing wordt ook uitdrukkelijk verwezen naar het voorafgaandelijk verzoek van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid en de gevolgen van het niet antwoorden. Verzoeker kan dan ook niet redelijk voorhouden dat de beslissing hem niet toelaat te begrijpen waarom zijn verzoek zonder voorwerp wordt beschouwd.

Volledigheidshalve merkt de verwerende partij nog op dat het verzoek om het onderzoek van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis verder te zetten dat werd ingediend per e-mail dd. 09.08.2011 uiteraard geen afbreuk kan doen aan de bestreden beslissing. Verzoeker diende immers te antwoorden binnen de dertig dagen na het verzoek van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid.

De vraag om de aanvraag verder te onderzoeken dateert daarenboven van NA de bestreden beslissing, zodat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid er geen mee heeft kunnen houden bij het beoordelen van verzoekers dossier.

Dat tot slot op de bestreden beslissing niet zou zijn vermeld welke rechtsmiddelen hiertegen kunnen worden aangewend, kan evenmin afbreuk doen aan de rechtsgeldigheid van de beslissing op zich.

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het enig middel kan niet worden aangenomen."

2.3 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 26 november 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. Op 15 april 2010 werd verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart in functie van zijn aanvraag tot verblijf als familielid van de burger van de Unie, met name als partner van een duurzame relatie. Verder blijkt uit het administratief dossier een schrijven van 17 september 2010, gericht tot de advocaat van verzoeker met daarin de mededeling dat verzoeker in het bezit werd gesteld van een F-kaart waardoor binnen een termijn van dertig dagen de gemachtigde schriftelijk op de hoogte moet worden gebracht van de 'wens

tot verderzetting' van de aanvraag om machtiging tot verblijf, zo niet, wordt de aanvraag zonder voorwerp beschouwd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt geen schriftelijk antwoord op voormelde brief van de gemachtigde. In het middel betwist verzoeker kennis te hebben gekregen van de brief van 17 september 2010. Waar verweerder in de nota met opmerkingen antwoordt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers advocaat voorafgaandelijk wel degelijk werd verzocht uitdrukkelijk te bevestigen of hij het onderzoek van de verblijfsaanvraag wil laten verder zetten, kan hij niet wordt gevolgd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt een schrijven van 17 september 2010, gericht tot de advocaat van verzoeker doch er bevindt zich geen stuk in het dossier waaruit blijkt dat verzoeker of zijn advocaat wel degelijk kennis hebben genomen van dit schrijven. Door niet aan te tonen dat verzoeker of zijn raadsman wel degelijk werden geïnformeerd over het voornemen de aanvraag om machtiging tot verblijf zonder voorwerp te verklaren, kan de Raad niet met zekerheid vaststellen of verzoeker dan wel zijn raadsman kennis hebben genomen van dit voornemen. Aangezien uit het administratief dossier niet met zekerheid blijkt dat zij kennis hadden van de brief van 17 september 2010, kan hen niet worden verweten niet 'tijdig' te hebben geantwoord op de brief en niet 'tijdig' uitdrukkelijk om de verderzetting van het onderzoek van de verblijfsaanvraag hebben verzocht. De bestreden beslissing is derhalve niet op een zorgvuldige wijze voorbereid en de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden aangenomen.

Het middel is in die mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf zonder voorwerp wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN